

Rimokatolički svećenik postao je radio-evan- gelizator

Rodio sam se na sjeveru Španjolske u tipičnoj rimokatoličkoj obitelji baskijskog podrijetla, a Baski slove kao najvjerniji katolici u Španjolskoj. Imao sam petoricu braće i jednu sestru. Ona je bila najmlađa od svih nas. Naš otac je bio odvjetnik i želja mu je bila da nam pruži najbolji mogući odgoj, a moja majka, predana katolkinja, brinula se za to da se naš život odvija prema strogim religijskim odredbama.

Za ljubav moje majke

Svećenik je redovito posjećivao našu obitelj. Uvijek iznova podsjecao je moju majku da je njezinih šest sinova Božji dar za koji bi zahvalnost trebala pokazati tako da barem jednog od njih preda za službu kod oltara. “Ako volite svoju djecu, tada im iskažite najveću čast koju majka može iskazati svojim sinovima. Ta najveća čast je svećenička služba.”

Stoga ne začuđuje što su naši roditelji, budući da su bili tako religijski nastrojeni i predani, doista smatrali dužnošću da nekoliko svojih sinova posvete za svećeničku službu. Premda moj otac nije bio protiv religije, nije se previše obazirao na savjet svećenika, jer je bio drugog mišljenja. Htio je da njegovi sinovi izuče nekakvo svjetovno zanimanje. Zbog toga ja nisam smio poći za svećenika sve dok mi otac nije umro, kad mi je bilo tek deset godina. Nakon toga mojoj majci nije bilo teško poduzeti potrebne mjere da me se primi u sjemenište. Nisam imao ni jedanaest godina kad sam u Madridu ušao u “malo sjemenište”. Obećao sam majci da ću dati ono najbolje od sebe, i nisam je htio razočarati nizašto na svijetu.

Ali kako dijete od jedanaest godina može razumjeti koji su zahtjevi svećeničke službe? Rim govori: “Tko jednom postane svećenik, zauvijek ostaje svećenikom.” Takva mi je sudbina pod pritiskom voljene majke bila dodijeljena u nježnoj dobi od jedanaest godina.

Je li Bog nepravedan?

U prvih šest ili sedam godina moje izobrazbe sve je išlo zaista dobro. Ali to se stubokom promijenilo čim je počelo izučavanje crkvenog nauka. Nastava teologije odvijala se na latinskom i po svršetku svake pouke učenici su imali prigodu postavljati pitanja ili upućivati prigovore u pogledu onoga što su odslušali.

Naš profesor je svoj doktorat iz teologije stekao u Rimu. Kad smo obrađivali dogmu o nepogrešivosti papa, odlučio sam postaviti pitanje. Nije mi bila namjera iskazati sumnju u to, nego sam htio da mi se pomogne da tu dogmu uskladim s pojmom Božje pravednosti prema ljudima, jer nije bila objavljena tako davno (1870. godine). Moja opaska je bila: "Bog je tijekom vremena učinio da bude sve teže spasiti se, i to ne izgleda pravedno. Zašto su se ljudi do 1870. godine mogli spasiti i doći u Nebo a da nisu vjerovali u tu dogmu, dok se mi koji sada živimo ne možemo spasiti ako u tu dogmu ne vjerujemo? Nije li Bog nepravedan zato što svakih nekoliko godina postavlja dodatne prepreke na putu do spasenja? Bog nije pravedan ako ja, kako bih došao u Nebo, moram svladavati veće doktrinarne prepreke negoli svi moji prethodnici."

Primijetio sam da profesor nerado sluša moja pitanja. Kad sam ga zamolio za objašnjenja u pogledu jedne druge teme, ljutito mi je odvratio: "Ako ne prestaneš gajiti tako opasne misli, jednog dana ćeš postati heretik."

Često smo znali vidjeti jednog od svojih učitelja kako prolazi hodnikom sjemeništa noseći u ruci Novi zavjet, koji je proučavao i o kojem je razmišljao. Kad je propovijedao, uvijek je propovijedao o Kristu. Svece nije spominjao nikada, a na svojim satovima više puta je znao reći: "Vjerujem da smo u nečemu u krivu. Krist kojeg

mi poznajemo nije Krist kojega nam opisuje Novi zavjet. Možda je to razlog zašto naše propovijedi, prije svega, djeluju na ženske osjećaje, dok se muškarci drže podalje od nas.” Nesumnjivo je da je taj čovjek spoznao ponešto od istine koja je u Kristu Isusu, ali se bojao to javno iskazati.

Suze radosnice svećenikove majke

Konačno je došao i trenutak svećeničkog zaređenja. Usprkos velikom značenju koje se pridaje zaređenju, i svim častima koje ću putem toga primiti, nisam se previše radovao. Moja vjera u Katoličku crkvu i u Boga već je dugo bila u rasulu.

Svečani čin održan je u Madridu. Moja majka i drugi rođaci doputovali su kako bi pribivali tom jedinstvenom slavlju. Ja i moje kolege iz sjemeništa zaređeni smo uz sjaj i raskoš putem složenih obreda koje su za takve prigode smislili stručnjaci Rimske crkve. Nekoliko dana nakon toga vodio sam svoju prvu misu i dao pričest vlastitoj majci i sestri. Gledao sam kako se majci niz lice kotrljaju suze pa se ni ja nisam mogao oduprijeti izvanrednim osjećajima koji su bili potaknuti putem tog svečanog čina.

Snažni muškarci uplašeni kao mali miševi

Nekoliko mjeseci nakon odmora kod svoje obitelji zaposlio sam se kao profesor španjolske književnosti u pokrajini Santander, na sjeveru Španjolske. Uz nastavu sam svaki dan vodio misu te povremeno ispovijedao ljude. Kako sam sada, u skladu s dogmom o transsupstancijaciji, svaki dan u rukama držao Boga (tijekom misne pretvorbe), i kad sam vidio kako mi se muškarci i žene dolaze ispovijedati, još sam se više udaljio od Boga.

Muškarci jaki poput hrastova klečali su preda mnom u ispovjedaonici i tresli se od straha kao mali miševi. Nisu imali potrebu priznati svoje grijehе i nisu znali što bi trebali reći, ali su se bojali vječne kazne s kojom im se prijetilo ako barem jedanput godišnje ne dođu na ispovijed. Ti poljodjelci nisu znali s čime bi započeli pa su me znali zamoliti: “Oče, pomozite mi tako da mi postavljate pitanja.” Tada bih ih ispitivao o grešnim djelima za koja sam mislio

da bi ih ljudi njihove vrste mogli počiniti. I premda nisam vjerovao da neki čovjek može opraštati grijehе drugome, nisam uskraćivao održеenje nikome tko bi mi došao iskrena srca.

Vežan radnim mjestom

Među mojim kolegama učiteljima bilo je još nekih svećenika. S njima sam, naravno, razvio bliske prijateljske odnose. Više puta sam ih znao pitati: “Vjerujete li stvarno da komad kruha postaje Kristovo tijelo samo zato što mi kažemo ‘Ovo je moje tijelo’, i da se grešniku oprašta samo zato što mi izgovorimo: ‘Ja te u Kristovo ime odrješujem od grijehа’ ” ? Sjećam se kako mi je jedan od njih rekao: “Zašto uopće razmišljaš o tome? Mi imamo to namještenje i ne možemo promijeniti ništa u pogledu toga.”

U to sam doba već bio odlučio napustiti svećeničku službu. No, svejedno, nisam imao smjelosti navući na sebe protivljenje i pozornost kojoj bih bio izložen kad bih svećeništvo napustio dok sam u Španjolskoj. Znao sam da bi mi u mnogim mjestima vlastite zemlje čak i život bio ugrožen pa sam odlučio otići u inozemstvo, gdje bih u pogledu svojih uvjerenja mogao postupiti na odgovarajući način. Uspjelo mi je da na neko vrijeme budem premješten u jednu školu u Sjevernoj Americi. Kad sam se odande vratio u Španjolsku, vjersko okruženje činilo mi se nepodnošljivo usko i tegobno.

Kasnije sam otišao u London, gdje su se stekli povoljni uvjeti da napustim Rimokatoličku crkvu. Bio sam vrlo omiljen među svojim učenicima i nisam ovisio o potpori Katoličke crkve. Rimokatoličkom vodstvu u Londonu pismeno sam obrazložio svoju odluku i zamolio ih da na moje mjesto postave nekog drugog. Na taj naoko jednostavan način ostvarila mi se želja koju sam godinama gajio u svom srcu. Mislio sam da sam se riješio svega što ima veze s religijom, ali je ispalo sasvim drugačije. Bog je imao nakanu privući me k sebi.

Vjera jedino u Krista

Jedan propovjednik Anglikanske crkve, istinski Božji čovjek, dočuo je za moje duhovne borbe i počeo se zanimati za mene. Stoga

me pozvao k sebi da porazgovaramo o vjerskim pitanjima. Nastojao mi je pokazati istinu, ali ne samo zato što sam bio istupio iz Rimokatoličke crkve, nego i zato što sam se na taj način odvratio od svake druge religije, osobito od Boga. Sve naše razgovore zaključio je riječima: "Usprkos tvojoj učenosti, postoji nešto što ne poznaješ i što ti nedostaje: ti ne poznaješ Krista kao svog Spasitelja i nikada ga nisi primio u svoje srce."

Iskrenost i ozbiljnost s kojom je taj čovjek govorio, u meni je izazvala zadivljenost pa sam bio primoran priznati da nikada ranije nisam bio čuo za Božji način spasenja tako kako mi ga je on opisao: da je Isus Krist kaznu za naše grijehе podnio u potpunosti i da Njega moram upoznati na stvaran način i pristupiti mu s vjerom koja dolazi iz srca.

No onomu tko radi ne računa se plaća po milosti, nego kao dug; ali onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost. Kao što i David pripisuje blagoslovljenost čovjeku kome Bog uračunava pravednost bez djela, rekavši: "Blagoslovljeni su oni kojima su oproštena bezakonja i kojima su pokriveni grijesi. Blagoslovljen je onaj čovjek kojemu Gospodin neće uračunati grijeh" (Rimljanima 4,4-7).

Propovjednik mi je više puta objašnjavao Božji način spasenja, i tako mi je Bog u svojoj milosti podario svjetlo. Obuzela me nova glad za onime što je Božje, i to glad koju mi je dao sâm Bog.

Djelotvorna molitva

Jedne subote poslijepodne, kad me opet pozvao k sebi i dok smo ponovno razgovarali o istom predmetu, poveo me propovjednik do jedne pokrajnje prostorije, u kojoj su se bili okupili neki vjernici iz njegove crkve. Bio sam zapanjen kad sam ih čuo da se mole za mene. Otvoreno su iskazivali zabrinutost u pogledu moje duhovne dobrobiti. Propovjednik im je bio ispričao o meni i oni su se okupili samo zbog mene. Uvidio sam da je njima Krist stvarna osoba, jer su mu govorili kao da je zaista prisutan. To je za mene bilo nešto sasvim novo. Nikada nisam mislio da se netko može moliti Bogu tako usrdno i neusiljeno kao što su to činili ti ljudi. Katolicima, pa i svećeni-

cima, molitva je, gotovo isključivo, mehaničko ponavljanje određenih obrazaca. Njih je propisala Katolička crkva ili pak su ih napisali neki ljudi koji su, u nastojanju da pomognu drugima, pokušali riječima izraziti vlastite osjećaje Bogu ili svecima.

Bog mi je dao vjeru

Duh Sveti me duboko u mojoj nutrini uvjerio i Bog mi je dao vjeru u Krista i pokajničko srce. Nisam mogao učiniti ništa drugo doli iskreno se pomoliti Bogu: “Bože, istina je da Isus Krist spašava i daje nutarnji mir. Htio bih da mi se približi pa i meni da de taj mir.” Nisam točno znao što mi se upravo dogodilo, ali nestala je svaka sumnja i napustila me duhovna tama, što me tako dugo bilo mučilo, i osjetio sam mir i spokoj kakav nikada prije nisam poznao. Gospodin je postigao svoj cilj. Prešao sam iz smrti u život.

Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu (Rimljanima 5,1), u kome imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oproštenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti (Efežanima 1,7).

Nije dobro da čovjek bude sâm

Nedugo nakon svog obraćenja sreo sam ženu koja je kasnije postala mojom suprugom. Nekoć je bila učenica na mojem tečaju španjolskog jezika. Kad sam je upitao bi li mi htjela biti ženom, odbila me s rimokatoličkom uzrečicom: “Jednom svećenik, uvijek svećenik.” Bila je katolkinja, ali više nije imala nikakve veze s tom crkvom. Na poslijetku je pristala, ali uz jedan uvjet – da nikada ne zahtijevam od nje da postane protestantica. Znala je reći: “Ja nikada neću prijeći u neprijateljski tabor.” No ja sam bio siguran da će je Krist, koji je bio dovoljno snažan da mene privuče k sebi, također

spasiti. To je i učinio. Nije bilo nimalo teško pokazati joj zablude Rimokatoličke crkve pa ju je nakon toga Gospodin privukao k sebi.

Ljudima treba Evanđelje

Uvidio sam da mi je Gospodin stavio breme za Španjolsku i za dio svijeta u kojem se govori španjolski. Uveo me u službu radio-evangelizatora u južnoameričkoj radio-postaji pod imenom "Glas Anda" (HCJB). Putem emisija te postaje mnogi su katolici pristupili Kristu. Duboko sam uvjeren da trebamo naviještati Evanđelje, jer *ono je snaga Božja za spasenje svakomu tko vjeruje* (Rimljanima 1,16), i da to trebamo činiti sa svim sredstvima, kako bismo izišli u susret potrebama umirućeg svijeta. *Stoga vjera dolazi slušanjem, a slušanje po riječi Božjoj* (Rimljanima 10,17).

***

Manuel Garrido Aldama napustio je rimokatoličku svećeničku službu 1925. godine te prihvatio biblijsku vjeru u Krista. Kao i Miguel Carvajal, mnogo je godina radio u radio-postaji HCJB u ekvadorskom gradu Quito. Sada je kod Gospodina.